

All I Need Is You

Johanna Lindsey

Copyright © 1997 by Johanna Lindsey

Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Tu ești tot ce-mi doresc

Johanna Lindsey

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

JOHANNA LINDSEY

Tu ești tot ce-mi doresc

Traducere din limba engleză
Raluca Conțiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LINDSEY, JOHANNA

Tu ești tot ce-mi doresc / Johanna Lindsey

trad.: Raluca Conțiu – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3150-3

I. Conțiu, Raluca (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Capitolul 1

Texas, 1892

– Nu-mi pasă că ferma este și a ta, nu o vei conduce!

– Asta nu-i corect, și o știi foarte bine! Dacă Tyler ar fi aici, l-ai lăsa să se ocupe de fermă.

– Tyler este un bărbat matur acum. Tu n-ai decât șaptesprezece ani, Casey.

– Nu cred că ai spus asta. El e matur fiind doar cu un an mai mare decât mine, în timp ce femeile de vârsta mea sunt deja căsătorite și au trei copii? Dar acesta nu este un semn suficient de maturitate pentru tine? Sau este din cauză că sunt femeie? Dacă spui asta, jur că nu-ți mai vorbesc niciodată!

– Asta este o perspectivă tentantă deocamdată.

Nici unul din ei nu vorbea serios, dar nu se putea spune asta doar privindu-i. Courtney Straton își privi soțul și singura fiică aruncându-și priviri furioase și oftă lung și sonor, sperând să le atragă atenția. Strategia ei nu funcționa însă. Cearta escaladase de la cuvintele pline de furie la strigăte, iar atunci când Chandos și Casey se certau, subtilitatea nu funcționa. Se îndoia chiar că cei doi știau măcar că era și ea acolo.

Discuția asta era una veche. Nu fusese însă niciodată atât de încinsă până atunci. De când Fletcher Straton murise, cu un an în urmă, soarta finală a fermei Bar M fusese pusă în discuție. Ferma i-ar fi revenit lui Chandos, însă Fletcher, cunoscându-și fiul, trecuse un codicil în testament conform căruia, în cazul refuzului lui Chandos de a prelua ferma, aceasta ar fi revenit, în părți egale, celor trei nepoți ai lui. Ceea ce se și întâmplase, de altfel.

Chandos nu avea nevoie de fermă. Se descurcase bine în viață. Fusese motivat să-i dovedească tatălui său că se putea ridica la nivelul așteptărilor acestuia și se descurcase suficient de bine. Poate

că nu era proprietarul aceluiași număr de acri de teren, însă avea la fel de multe vite, iar casa lui era aproape de două ori mai mare decât a lui Fletcher, ceea ce o transforma aproape într-un conac.

Combinat, fermele Bar M și K.C. formau una dintre cele mai mari întinderi comerciale din Texas. Deoarece erau proprietatea tatălui și a fiului, cei mai mulți oameni le considerau combinate. Doar tatăl și fiul nu credeau la fel, iar acum era vorba doar de Chandos, care insista în continuare să le păstreze separate.

Însă acest lucru nu însemna că avea de gând să-i permită fiicei lui să se ocupe de fermă. Avea un temperament aprins, iar Casey nu făcea lucrurile mai ușoare încăpățânându-se pe marginea acestui subiect, indiferent de cât de serioasă era.

Ei doi semănau foarte bine. Spre deosebire de frații ei cei blonzi, Tyler de optsprezece ani și Dillon de numai paisprezece, Casey semăna cu Chandos atât în privința temperamentului, cât și a înfățișării. Moștenise părul lui, negru ca smoala. Luase de la el înălțimea, ceea ce o făcea, la cei 1,75 metri, aproape cea mai înaltă fată din ținut.

Singurul lucru pe care Casey îl moștenise de la Courtney erau ochii ei remarcabili, care pe chipul ei străluceau blând, asemenea unor bijuterii de chihlimbar. După toate standardele din vest, unde fetele erau deja căsătorite la vârsta aceasta, Casey se vedea o femeie în toată puterea cuvântului, deși înflorea cu întârziere. Era înaltă și subțire ca tatăl ei, însă fără mușchii acestuia.

Cu toate acestea, ar fi fost o fată foarte drăguță, dacă ar fi stat locului suficient de mult ca să observe cineva acest lucru. Problema lui Casey era că nu stătea niciodată liniștită. În picioare sau așezată, se afla mereu în mișcare într-un fel sau altul, plimbându-se dintr-o parte în alta, gesticulând cu ajutorul mâinilor sau făcând pași mari, bărbătești.

Însă dacă era prinsă într-un moment de liniște, se putea vedea cât de mari erau ochii ei, cât de perfectă îi era pielea sub stratul de bronz, cât de obraznic era sculptat nasul ei. Avea sprâncenele puțin prea groase și bărbia puțin prea încăpățânată – ca a tatălui ei –, însă trăsăturile acestea nu ieșeau prea tare în evidență, pe lângă pomeții ei bine cizelați. Lucrul care era deconcertant era abilitatea ei neobișnuită, moștenită tot de la Chandos, de a-și ascunde emoțiile atunci

când voia, atât de complet, încât nimeni nu știa cu adevărat ce gândea sau ce simțea.

Acum însă nu-și ascundea deloc emoțiile. Dar Casey moștenise o altă trăsătură de la Chandos – abilitatea de a plănuși. Atunci când una dintre tactici nu funcționa, recurgea de obicei la o alta.

Strigatul nu produsese rezultatele dorite, așa că încercă un ton mai calm.

– Dar ferma are nevoie de cineva la conducere.

– Sawtooth se descurcă suficient de bine.

– Sawtooth are șazece și șapte de ani. Era pensionat și trăia liniștit pe mica lui moșie atunci când a murit bunicul. A fost de acord să preia conducerea doar până reușea să găsești pe altcineva. Dar nu ai găsit pe nimeni dispus să își asume responsabilitatea fără a cere jumătate din profit, iar tu ai refuzat să conduci ferma.

– Am suficiente băți de cap aici. Nu am timp să mă împart...

– Dar eu am, și *pot* să o fac. Știi bine că pot. Dețin o treime din Bar M. Am toate drepturile...

– Încă nu ai nici măcar optsprezece ani, Casey...

– Ce are asta de-a face, aș vrea să știi? În plus, mai am doar câteva luni...

– Iar atunci ar trebui să te gândești la măritiș și la întemeierea propriei familii. Nu poți face asta dacă ești împovărată de conducerea fermei Bar M.

– Măritiș! pufni fata. Vorbesc numai despre vreo doi ani, tată, doar până când Tyler își termină studiile. Știu tot despre ce înseamnă să conduci o fermă. Ai avut grijă de asta. M-ai învățat tot ce știu despre viața de fermier, tot ce știu despre supraviețuirea în sălbăticie...

– Cea mai mare greșală a mea, bodogăni Chandos.

– Nu, nu este adevărat, vorbi în cele din urmă Courtney. Ai vrut ca ea să fie în stare să se descurce în orice situație dacă nu ai fi fost tu prin preajmă.

– Exact, spuse Chandos, *dacă* nu aș fi fost prin preajmă.

– Vreau să fac asta, iar tu nu ai nici un motiv bun pentru a-mi refuza cererea.

– Înseamnă că nu m-ai ascultat, fetițo, spuse Chandos încruntându-se. Ești prea tânără, ești o femeie de care cei aproximativ patruzeci de angajați ai fermei Bar M nu vor asculta și ai ajuns la acel

moment în viață când ar trebui să-ți cauți un soț. Nu-l vei găsi dacă-ți vei ține nasul ascuns în registrele fermei și nici întorcându-te transpirată și murdară în fiecare zi de pe pășune.

Casey era deja roșie ca racul, în cea mai mare parte din cauza furiei, deși era greu de spus.

– Din nou căsătoria! izbucni ea. În ultimii doi ani nu am întâlnit pe aici nici un bărbat care să merite atenția mea. Sau vrei să mă căsătoresc cu oricine? Dacă asta este situația, pot să mă gândesc la o duzină de bărbați care ar fi potriviți. Voi târî unul încoace mâine dacă numai așa...

– Nu fi impertinentă!

– Sunt cât se poate de serioasă, insistă Casey. Mi-ai lăsa soțul să conducă Bar M, nu-i așa? Ai găsi acest lucru perfect acceptabil. Ei bine, voi găsi un candidat nu mai târziu de...

– Nu vei face așa ceva. Nu te vei căsători cu oricine doar pentru a pune mâna pe registrele alea...

– Am pus mâna pe registrele alea cu multe luni în urmă, tati. Sawtooth este pe jumătate orb, dacă nu ți-ai dat seama. Încercarea de a descurca registrele îi dă dureri de cap care îl îmbolnăvesc.

Chandos era acum roșu ca racul, iar în cazul lui nu încăpea nici o îndoială că era din cauza furiei.

– De ce nu mi s-a spus asta?

– Poate pentru că de fiecare dată când Sawtooth călărește încoace să te vadă, ești pe undeva pe pășune. Și poate pentru că nu vrei să pui piciorul în Bar M pentru a afla de ce a venit încoace. Și poate pentru că nu-ți pasă suficient de mult de Bar M. Ai vrea mai degrabă să o vezi ruinată, acum că bunicul nu mai este, doar pentru a-i face în ciudă.

– Casey! strigă Courtney pe un ton consternat.

Însă Casey se albise deja la față. Știa că mersese prea departe. Înainte ca tatăl ei să explodeze, ieși alergând din cameră.

Courtney începu să-l asigure pe Chandos că fiica lor se lăsase doar condusă de emoții, că nu credea cu adevărat ce spusese; însă el ieși mărșăluind chiar în urma lui Casey, cu buzele strânse. Nu o urmări, însă. Se îndreptă în schimb spre spatele casei, pe unde se ajungea mai repede la grajd, în timp ce ea alerga prin față.

Ceea ce nu fu deloc o alegere inspirată. Chandos nu ar fi trebuit să lase cearta să se termine astfel, cu Casey învinovățindu-se, însă la fel de hotărâtă să-l determine pe tatăl ei să se răzgândească. Ar fi trebuit să-i explice mai amănunțit motivele sale. Ar fi trebuit să-i arate lui Casey că nu dorea să o vadă rănită atunci când ar fi eșuat, lucru de care era sigur.

Poate că angajații de la Bar M ar fi acceptat-o pentru un timp, deoarece o știau drept nepoata lui Fletcher, însă inevitabil ar fi apărut angajați noi, iar cei care nu o cunoșteau pe ea și nici nu-l cunoscuseră pe Fletcher aveau să stârnească disensiuni cât de curând. Lucrurile ar fi stat poate diferit dacă ar fi fost o femeie mai în vârstă, o văduvă de exemplu, însă nu era. Cei mai mulți bărbați ar fi refuzat să urmeze ordinele unei femei, cu atât mai mult ale uneia pe care o considerau o copilă.

Însă Chandos nu pomenise nimic din toate acestea, cel puțin nu suficient de clar. Courtney trebuia să stea de vorbă cu ea, deși avea să o lase să se liniștească o zi sau două. Casey era imprevizibilă atunci când îi erau stârnite emoțiile.

Capitolul 2

Atunci când Casey ieșise în trombă din cameră, nu se îndreptase spre scări. Pridvorul era mai aproape, iar în acest moment al dimineții era de obicei gol și liniștit. Astăzi lucrurile nu fură diferite.

Era un pridvor mare, lat de doar trei metri, însă lung de aproape douăzeci și cinci, întinzându-se pe toată lungimea casei. Era plin de mici mese albe cu scaune, două leagăne de câte două locuri pe care le construise tatăl ei, și de o mulțime de plante înmulțite de mama ei, care ascundeau numeroasele scuiători de care se foloseau ajutoarele de la fermă. Se apropie de balustradă și o strânse până când încheieturile i se albiră. Nu vedea în fața ochilor decât pământul familiei Straton, fie că era al tatălui sau al bunicului ei, câmpuri largi punctate din loc în loc de câte un deal sau de un grup singuratic de copaci în jurul unei fântâni, alături de cactușii și fauna tipică Texasului. Latura nordică era mărginită de o pădure, dar nu se putea vedea din casă. Cele două proprietăți erau separate de un pârau. În partea de sud, împărțeau un lac cu apă dulce, în care mișunau bibanii. Era un teren bine reliefat, un teren frumos. Dar în această dimineață frumoasă de primăvară, Casey nu observă nimic din toate acestea.

Nu i-ar fi spus niciodată un asemenea lucru tatălui ei, însă acesta fusese *atât* de nerezonabil. Nu-i venea ușor să facă față și vinovăției, și furiei. Cu furia era obișnuită, deoarece crescuse cu doi frați care o tachinaseră mereu. Însă vinovăția era o altă problemă, mai ales că o simțea în legătură cu un lucru care putea fi adevărat...

Ce altceva ar fi putut crede? Tatăl ei îi lăsase mereu impresia că nu-i păsa într-adevăr de ferma Bar M. Nu dorise niciodată să aibă de-a face cu nimic din ce-i aparținuse lui Fletcher Straton. Toată lumea știa asta. Dar Casey își iubise bunicul. Nu înțelesese niciodată de ce el și Chandos nu putuseră îngropa securea războiului, renunțând la vrajba ce durase atâția ani. Fletcher făcuse toate eforturile, însă Chandos rămăsese neînduplecat.

Tu ești tot ce-mi doresc

Știa povestea, desigur – despre cum Meara, soția lui Fletcher, îl părăsise pe acesta, din cauza presupusei lui infidelități. Își luase fiul cu ea, și deși Fletcher îi căutase peste tot, intenționând să-i aducă din nou acasă, aceștia dispăruseră complet.

Nu reușise să afle cum se ascunseseră atât de bine de el decât după mulți ani, când Chandos apăruse la ușa fermei Bar M. Avusese noroc că nu fusese împușcat pe loc atunci când apăruse călare, cu părul lung și negru împletit, purtând pantaloni din piele de căprioară și cam atât. Arătase ca un indian adevărat, cu excepția ochilor albaștri, ochi moșteniți de la Meara, trăsătura după care îl recunoscuse tatăl său.

Fletcher aflase cum Meara îl părăsise furioasă, fără a-și lua măsurile necesare de precauție înainte de a fugi. Ea și fiul ei fuseseră capturați de indienii kiowas și vânduți apoi unui comanș. Fuseseră norocoși, totuși. Tânărul războinic o luase pe Meara de soție și-l adoptase pe Chandos. Câțiva ani mai târziu, un alt copil se născuse în urma acelei uniuni, sora vitregă a lui Chandos, Aripă Albă, pe care acesta o adorase.

Chandos fusese un copil în momentul răpirii, și abia după zece ani, când împlinise optsprezece ani și era gata să-și ia locul de adult în cadrul tribului, îl trimisese Meara la tatăl său. Voia ca el să experimenteze traiul în lumea oamenilor albi înainte de a alege stilul de viață comanș.

Acest lucru fusese o greșală. Chandos plecase, deoarece ar fi făcut orice i-ar fi cerut mama sa, însă decizia lui era deja luată. Fusese crescut de comanși. Din punctul lui de vedere, era și el un comanș.

Nu era însă împotriva ideii de a învăța tot ce putea de la oamenii albi, așa cum îi numea pe atunci. „Cunoaște-ți dușmanul” nu era doar crezul oamenilor albi. Problema era însă că Fletcher, încântat de întoarcerea fiului său, crezuse că acesta revenise pentru totdeauna și nu înțelegea ostilitatea lui. Iar Fletcher, încăpățânat, beligerant și autoritar cum era pe atunci, nu reușise decât să sporească ostilitatea aceasta, în loc să o diminueze.

Se certau constant, Fletcher încercând să-l transforme pe Chandos în fiul pe care și-l dorise. Însă Chandos nu mai era un copil.

Ruptura se produsese atunci când Fletcher le poruncise oamenilor săi să-l încolțească pe Chandos și să-i taie pletele. După cum

povestea Fletcher, acest lucru dusese la un adevărat război, Chandos rănind trei dintre oameni și părăsind ferma, la trei ani după sosirea lui acolo. Fletcher nu crezuse că avea să-l mai vadă vreodată.

Mai târziu, bătrânul află că Chandos se întorsese la tribul său doar pentru a-i găsi pe toți masacrați, uciși de un grup de albi; mama și sora lui fuseseră amândouă violate și ucise, iar acest lucru se întâmplase tocmai în ziua întoarcerii sale. Timp de patru ani el și puținii supraviețuitori din cadrul tribului îi vânaseră pe ucigași, răzbunându-se pe ei la fel de brutal. În timpul acelei perioade o întâlnește Chandos pe Courtney Harte, mama lui Casey.

Se îndrăgostiseră unul de celălalt. În cele din urmă Chandos hotărâse să se stabilească pe proprietatea care aparținea familiei lui Courtney, chiar lângă cea a tatălui lui; voia să concureze cu Fletcher și să-i dovedească acestuia că putea fi la fel de bun fără ajutorul lui. Avea o adevărată avere în banca din Waco, bani pe care îi dăduse Fletcher cu mult timp în urmă, însă nu se atinsese de banii aceia și nici nu avea de gând. Chandos crease totul doar prin propriile puteri.

Chandos și Fletcher, tată și fiu, nu făcură niciodată pace, cel puțin nu din câte știau ceilalți. Și, deși Fletcher era mort, Chandos nu trecuse peste neînțelegerile lor. Cu toate acestea, la un moment dat, cele două ferme aveau să se unească prin intermediul copiilor lui Chandos, iar acestuia probabil că nu îi plăcea ideea, de aceea ar fi preferat mai degrabă ca ferma Bar M să dea faliment decât să o conducă corespunzător.

Însă Casey nu ar fi trebuit să spună acele lucruri cu glas tare. Putea să creadă orice, dar să o spună era o insultă dintre cele mai grave, iar ea nu-și mai insultase niciodată tatăl.

Nu auzi pașii care se apropiară din spatele ei, dar fu întrebată:

– Ai de gând să plângi, domnișoară?

Fără să se întoarcă, știu cine i se alăturase și fusese probabil suficient de aproape pentru a auzi întreaga ceartă cu tatăl ei. Devenise destul de apropiată de Sawtooth după moartea lui Fletcher, suficient de apropiată pentru ca el să-i poată pune întrebări și să aștepte răspunsuri.

– La ce mi-ar servi lacrimile? replică ea pe un ton hotărât.

– La nimic, după părerea mea, decât să stânjenească un bărbat. Ce ai de gând să faci?

– Îi voi dovedi lui tata că nu am nevoie de un soț ca să mă descurc, că pot munci într-o lume a bărbaților la fel de bine și fără să-mi leg unul de șorț.

– Nu că ai purta vreodată un șorț. Bătrânul chicoti la această idee. Dar cum ai de gând să faci asta?

– Luându-mi o slujbă care nu este potrivită pentru o femeie, răspunse Casey.

– Nu există prea multe slujbe care sunt potrivite pentru femei, fără a le mai pune la socoteală pe cele care nu sunt.

– Vreau să spun, una *cu adevărat* nepotrivită, poate chiar periculoasă, sau poate ceva atât de extenuant, încât o femeie nici nu s-ar gândi la așa ceva. Nu a lucrat cumva fata familiei Oakley ca tăietoare de tauri pentru un timp, apoi ca iscoadă?

– Din câte am auzit, fata aia arăta ca un bărbat, și se și îmbrăca la fel ca unul. Dar ce vrei să spui? Sper că nu te gândești să faci ceva prostesc, nu?

– „Prostesc“ este o problemă de perspectivă. Adevărul este că trebuie să fac ceva. Tati nu se va răzgândi ca prin minune. Este foarte încăpățânat, și știm cu toții de unde a moștenit asta, nu?

Urmă un fornăit zgomotos. Sawtooth fusese un prieten bun de-al lui Fletcher, la urma urmei. Însă chiar și el recunoscuse.

– Începe să nu-mi placă cum sună toate astea.

– Ei bine, foarte rău, mormăi ea. Nu ceream permisiunea. Dar nici nu mă așteptam să fie nevoie să îmi dovedesc meritul, când tati știe foarte bine că sunt suficient de capabilă, așa că e nevoie să mă gândesc puțin la ce voi face.

– Slavă Domnului! Acțiunile tale impulsive mă sperie de moarte, domnișorică.